

Kovassa koulussa

Mielisarjakuvani on Harald Hirmuinen. Olen leikellyt osuvia sarjakuvia lehdistä kirjekuorellisen ja hyllystäni löytyy useampia Harald Hirmuisen albumeja.

Yksi parhaita Haraldin oivalluksia mielestäni on tuon kunnan viikingin tunnuslause: ”Elämä on pääosaltaan sotaa ja taistelua ja joskus siihen sisältyy myös vaikeampia aikoja.” Eletäänpä nyt sitten Haraldin luokittelun mukaan ”sotaa ja taistelua” tai ”vaikeampia aikoja”, niin koronaepidemian vuoksi olemme joutuneet yllättäen myrskyn keskelle.

Niin hullulta kuin se tuntuukin, murrosaikaan sisältyy aina myös myönteisiä ja rakentavia mahdollisuuksia. Kiinan kielen kriisiä tarkoittava sana ilmaistaan kahdella merkillä, joista toinen tarkoittaa vaaraa ja toinen mahdollisuutta.

Myös kreikan kielessä sanalla ”krisis” on samantapainen merkitys. Se voidaan suomentaa tuomiona, jolloin punnitaan se, mikä on kestävä, mikä ei. Kestämätön häviää, terve jää ja luo uusia mahdollisuuksia. Samalla se avaa tietä kasvulle.

Kukapa haluaisi vapaaehtoisesti joutua myrskyn riepoteltavaksi ja epävarmuuden kouriin. Mieluummin sitä eläisi myötätuulessa ja jatkuvassa onnen tilassa. Mutta se on harhaa. Kirjailija Tito Colliander on sanonut viisaasti: ”Me lähdemme siitä, että elämän tulee olla helppoa, siksi se on niin vaikeaa.”

Elämässä vuorottelevat ilot ja surut, tynnet ja myrskyt. Sekä yksilö että yhteisö voivat oppia kummastakin.

Koronavirusepidemian opetuksena on ainakin se, että elämässä ei ole itsestäänselvyyksiä. Pohjoismaisen hyvinvointiyhteiskunnan kasvatille tämä on tarpeellinen muistutus. Muutama sukupolvi sitten kulkutaudit olivat vitsaus, josta varjeltumista pyydettiin jumalanpalveluksen esirukouksessa sunnuntaista toiseen. Viime viikot ovat osoittaneet, että rukous on yhä ajankohtainen.

Katekismuksen aamu- ja iltarukoukseen sisältyy syvälinen viisaus. Rukoilija lausuu Jumalalle: ”Minä annan itseni, ruumiini, sieluni ja kaikkeni, sinun käsiisi.” Ihminen jättää itsensä kokonaan joka aamu ja joka ilta Jumalan haltuun.

Nuorempana minua nolotti, kun keskustelukumppani päätti tapaamisen tai neuvottelun ajankohdan sopimisen sanoihin ”jos Jumala suo”. Se tuntui turhalta hurskastelulta ja oman uskonsa korostamiselta. Ajatuksissani pidin sellaista himouskovaisuutena. Pakkoko sitä on uskoaan joka paikassa tuoda esille? Eikö riitä, että muslimit arabimaailmassa päättävät puheensa inshallah, ”jos Jumala suo”?

Sittemmin elämä on opettanut. Hyvinvoinnin keskellä eläminen voi synnyttää harhan, että ihminen hallitsee elämää, riittää itse itselleen ja on itsensä jumala. Hädän keskellä ihminen ei kuitenkaan riitä itsensä turvaksi ja pelastajaksi. Tarvitsemme toinen toistamme ja Jumalaa.

Silmille näkymätön virus on kova opettaja. Sen koulussa oppii perusläksyn, josta Jaakob kirjeessään opastaa: ”Näin teidän tulisi sanoa: ’Jos Herra tahtoo, niin me elämme ja teemme sitä ja sitä.’” (Jaak. 4:15).

[Seppo Ruuttusen ”Kahden maan kansalainen”](#)